

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1595/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ... против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације из Крагујевца, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3292/21 од 18.01.2022. године, на седници одржаној 22.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3292/21 од 18.01.2022. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3292/21 од 18.01.2022. године.

Образложење

Основни суд у Аранђеловцу, пресудом П1 105/20 од 07.09.2021. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде, додатка на плату у периоду од 02.01.2019. године до 20.10.2020. године на основу дежурстава ван радног времена (приправности) одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 59.736,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 3292/21 од 18.01.2022. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Аранђеловцу П1 105/20 од 07.09.2021. године (став први изреке). Одбио је захтев тужене којим је тражила да се обавезе тужилац да накнади туженој трошкове поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права. Притом, због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изузетно дозволити, с обзиром на то да битна повреда одредаба парничног поступка није прописана као разлог за изјављивање посебне ревизије одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 20.10.2020. године. Вредност предмета спора износи 80.000,00 динара (првостепеном пресудом тужиоцу је на име главног тужбеног захтева досуђен укупан износ од 93.935,70 динара).

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према томе, како се у конкретној ситуацији не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, већ о спору ради новчаног потраживања из радног односа и вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде на име главног тужбеног захтева очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић